

rede tilstrækkelig fremgaar af Lovforslaget, nemlig at Fuldmægtigene ikke kunne benyttes til at udføre de egentlige Dommerforretninger. Vi finde imidlertid ikke, at der er noget at indvende imod, at det udtrykkes paa en endnu tydeligere Maade. — Ændringsforslagene under Nr. 11 og 12 saavel som en Række senere, navnlig dem under Nr. 15, 16, 17, 18, 20 og 24, ere uden al reel Betydning. De ere kun foranledigede derved, at man ikke kalder Præsidenten for Sø- og Handelsretten Justitiarius, men Formand, og i de Tilfælde, hvor det maa være Meningen, at han skal spille samme Rolle for Sø- og Handelsretten, som Justitiarius i Landsretterne for disse, vil det derfor være nødvendigt, at man ved Siden af Justitiarius tillige nævner Formand. — Ændringsforslaget under Nr. 13 gaar kun ligesom nogle andre Ændringsforslag i det følgende, navnlig Nr. 19, 38, 39 og 42, ud paa at tage Hensyn til den ny Ordning af de juridiske Eksaminer. Det er nemlig saa, at de Betegnelser, man brugte i gamle Dage ved den juridiske Eksamen for ustuderede, altsaa „Bekvem“ som Betegnelse for „Første Karakter“ og „Ej ubekvem“ som Betegnelse for „Anden Karakter“, nu ere afskaffede, idet det nu hedder Første og Anden Karakter. Det er altsaa kun et Hensyn til denne ny Ordning, der har dikteret de nævnte Ændringsforslag. — Ændringsforslaget under Nr. 14 gaar ud paa at forebygge den formentlige Ubillighed, der vilde indtræde, dersom Folk, der for Tiden vare og maaske længe havde været Retsbetjentfuldmægtige, ikke skulde kunne blive ved at være det. Der er blandt dem nogle, som have den dansk-juridiske Eksamen med Karakteren „Ej ubekvem“. De vilde altsaa, naar Loven ikke traf en Overgangsbestemmelse til deres Gunst, være udelukkede fra vedblivende at beklæde de Stillinger, som de maaske have været i i mange Aar. — Det næste Ændringsforslag, som jeg ikke allerede har omtalt direkte eller indirekte, er Nr. 23. Det er ogsaa temmelig selvfølgelige Ting; det gaar nemlig ud paa at bestemme, at ved Sø- og Handelsretten i København finde de om Stævningmænd ved Landsretterne givne Regler tilsvarende Anvendelse, saaledes at Formanden for 1ste Afdeling træder i vedkommende Justitiiarii Sted.

Der kommer saa en Række Ændringer, som hører til det Afsnit af Lovforslaget, som min ærede Kollega behandler. Jeg gaar derfor lige til Ændringsforslag

Nr. 36. Det er en Overgangsbestemmelse, som kun sigter til at afværge en lignende Ubillighed som den, jeg omtalte i Anledning af Forslaget under Nr. 14. — Ændringsforslag Nr. 37 gaar ud paa at give Underretssagførere, der jo, efter hvad der tidligere er vedtaget, skulle have Adgang til at procedere for Landsretten som første Instans, Adgang til ogsaa at procedere Sagen i første Instans for Sø- og Handelsretten. Man har rejst det Spørgsmaal, om dette ikke var en naturlig Konsekvens, og da vi have ment, at dette Spørgsmaal maatte besvares bekræftende, have vi stillet Ændringsforslaget under Nr. 37. — De to følgende Ændringsforslag har jeg allerede omtalt. — Ændringsforslagene under Nr. 40 og 41 ere kun ligefremme Konsekvenser af, at Sø- og Handelsretten skal indarbejdes i Systemet. — Ændringsforslaget under Nr. 43 er foranlediget ved, at man har ment, at det maaske ved Bestemmelsen af Sagens Værdi var det simpleste blot at tage Hensyn til selve Fordringen og at se bort fra de indtil Sagens Anlæg forfaldne Renter. Dette faar jo Betydning ved Afgørelsen af, om et Søgmaal skal høre ind under Landsretten eller under Underretten. Hvis dette Ændringsforslag vedtages, vil det maaske have til Følge, at nogle flere Sager komme for Underretten, end der ellers vilde blive Tilfældet, men det har jo ikke meget at sige. Forslaget er derfor nærmest fremkommet, fordi man har ment, at Ordningen vilde blive simple, naar man tog Sagen paa denne Maade, og man er gaaet ud fra, at nogen videre Betydning i Realiteten vilde det ikke faa. — Ændringsforslaget under Nr. 44 hviler paa det samme Princip, idet det gaar ud paa, at der ved Bestemmelsen af Værdien af aarlig varierende Ydelser blot skal tages Hensyn til Værdien i det sidst forløbne Aar, som i Almindelighed vil være lettest at oplyse. Vil man, saaledes som Lovforslaget gør, lægge Gennemsnitsbeløbet til Grund for Bestemmelsen, maa man i hvert Tilfælde nævne det Antal Aar, for hvilket Gennemsnittet skal tages. — Ændringsforslaget under Nr. 45 er en Selvfølge, idet der i § 116 er gjort forskellige Indskrænkninger i Rettens Adgang til i visse Tilfælde efter frit Skøn at bestemme Sagens Værdi, Indskrænkninger, som det naturligvis ikke kan være Meningen at ophæve ved den følgende Paragraf. — Ændringsforslaget under Nr. 46 er foranlediget derved, at det undertiden kan være ret vanskeligt at vide, hvor Selska-